

A Darren Star rendezte
sorozatból készült regény

NETFLIX

NETFLIX-SOROZAT

EMILY
IN PARIS

EMILY PÁRIZSBAN

Catherine Kalengula

*finep
selection*

Catherine Kalengula

EMILY PÁRIZSBAN

A Darren Star rendezte
sorozatból készült regény

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

WELCOME TO PARIS

Egy taxiban ülök, a szívem majd kiugrik, olyan hevesen ver. Párizsban vagyok, én, Emily Cooper! Az életben mindenkinek szüksége van álmokra: az enyém az volt, hogy itt lehessenek. Csak úgy, magától jött egy este, amikor a *Moulin Rouge* című filmet néztem, amiben a csodás Nicole Kidman játszik. Úgy hét- vagy nyolcéves lehettem. Akkor, ott, a képernyő előtt elkiáltottam magam: „Én is Párizsba akarok menni!” Mire anyukám azt felelte: „Egy kicsit messze van Chicagótól, nem?”, apukám pedig hozzátette: „A helyedben én kétszer is meggondolnám! Állítólag a franciák havonta csak egyszer fürdenek.”

De semmi sem tudta kedvemet szegni, még a tesztagok sem.

Nem vagyok ám hülye! Tudom, hogy a *Moulin Rouge* a 19. és a 20. század fordulóján játszódik, és azóta sok víz lefolyt már a Szaj-nán. De ha valakinek ennyire határozott elképzelései vannak, mint nekem, azt lehetetlen eltántorítani! Ez a film elvetett bennem egy magot, ami az évek során kicsírázott, és szárba szökken.

Szemem előtt elsuhannak Párizs utcái és szebbnél szebb műemlékei. Levakarhatatlan a mosoly az arcomról! A lelkem egy része

viszont fél. Félek, hogy nem találom majd itt a helyem. Félek, hogy a barátom, Doug rettenetesen hiányozni fog. Félek, hogy a valóság nagyon más lesz, mint amit elképzeltem.

Ezeket a félelmeket jó adag lelkesedéssel próbálom ellensúlyozni. Egy tonna optimizmus alá temetem őket. Hiszen míg az álmok arra sarkallnak minket, hogy előremenjünk, a félelmek teljesen megbénítanak.

A taxi egy bájos terecske mellett álló régi bérház előtt fékez le. Még egy kis szökőkút is van a téren! Megpróbálom leplezni, mennyire le vagyok nyugözve, pedig legszívesebben tánra perdülnék örömmömben, és azt kiabálnám: „Párizs, megjöttem!”

És ha belegondolok, hogy ezt a boldogságot egy hímvarsejtnek köszönhetem! Ha Chicagóban a főnököm nem esik teherbe pont a megfelelő pillanatban, most ő lenne itt, nem én. Ezer hála és köszönet, kis ebihal!

Amikor kiszállok a taxiból, egy barna hajú, meglehetősen klaszszikus öltönyt viselő fazon üdvözöl. Gondolom, az ingatlanügynök.

– Emily Cooper? – kérdezi, majd megszorítja a kezem. – Gilles Dufour vagyok, az ingatlanirodától.

– Helló, *bonjour!*

A lakásom az ötödik emeleten van, lift nincs. Amikor belépünk, csoda szép, spirál alakú lépcsőház tárul elé. Miután több tucat lépcsőfokon vonszoló fel a hatalmas bőröndjeimet, már nem vagyok annyira oda érte...

Az első megfigyelésem Párizsról: ami régi, szép ugyan, ám nem túl praktikus.

– Megérkeztünk? – kérdezem kifulladásra.

– Az ön lakása az ötödiken van. Most a negyediken vagyunk – tájékoztat Gilles Dufour.

– Öt emeletet számoltam.

Az ingatlanos lemondó sóhajt hallat, mintha csak azt mondaná:
„Gyógyós ez a csaj, vagy mi?”

– Franciaországban az első a földszint. Így a második az első, és így tovább...

– Furcsa – jegyzem meg zavarodottan.

– Nem, tökéletesen logikus – feleli a férfi.

Mégis, hogyan értessem meg vele, hogy ami az egyik embernek logikusnak tűnik, a másiknak még nem feltétlenül az? Inkább nem bajlódom ezzel. Egyetlen dologra vágyom, arra, hogy végre felfedezhessem az én kis párizsi otthonomat! Egy utolsó erőfeszítéssel felszakolom a poggyászsomat a hatodik emeletre. Bármit állít is Gilles Dufour, a combizmaid szerint ez igenis a hatodik!

– Íme, az ön csodálatos, bájos cselédszobája! – jelenti be.

Gyorsan rájövök, hogy az ingatlanosok nyelvében a „bájos” azt jelenti: aprócska. A berendezés halványan emlékeztet a dédnagyamám otthonára. És kicsit az illat is olyan. De legalább e tekintetben ismerős terepen járok. A kilátás viszont elképesztő! Gondolom, ez az előnye, ha a hatodikon lakik az ember.

– *Oh My God!* Mintha csak Nicole Kidman lennék a *Moulin Rouge*-ból! – lelkendezek.

– Igen, egész Párizs a lábai előtt hever! – feleli a pasi, és a vállamra teszi az egyik kezét.

– Ott lent a téren van egy hangulatos kis kávéház, az egyik barátomé. Nos, *all is good?*

– Igen, abszolút *good* – felelem, még mindig vigyorogva. – Fantasztikus.

Most már jó lenne, ha elmenne. Felfogtam az emeletekkel kapcsolatos furcsaságot, szeretnék végre gyönyörködni Párizsban! Kiélnézni

ezt a pillanatot – egyedül, ha már Doug nem lehet itt velem. Sajnos Gilles Dufour nem úgy fest, mint aki menni készül.

– Nem éhes? – kérdezi. – Volna kedve meginni egy kávé, vagy...

– Igazából be kell mennem az irodába.

– Akkor mit szólna, ha ma este meginnánk valamit? – próbálkozik tovább a fazon.

Miért érzem azt, hogy nyomul rám? Ráadásul elég egyértelműen teszi. Durr bele. Azt hittem, hülyének tart. De láthatólag ez nem túlzottan zavarja. Engem viszont ő nagyon is zavar! Egyetlen vágyam, hogy átadja végre a kulcsaimat. Mégiscsak ez az ingatlanügynök dolga, nem? Vagy talán itt a lakbér másfajta „szolgáltatásokat” is magában foglal? Valami – kissé speciális – pluszt.

– Van barátom – tudatom vele, és remélem, ezzel rövidre zárom a beszélgetést.

– Párizsban?

– Chicagóban.

– Tehát Párizsban nincs barátja – vonja le elégedetten a következtetést.

Pff! Micsoda rámenős, modortalan alak! Ez tipikusan az a kínos helyzet, aminek az ember szeretne mielőbb véget vetni. És elfelejteni. Amikor végre nálam vannak a kulcsok, kedvesen, de határozottan az ajtó felé tolom.

Kínáljon másnak „szobát hancúrral”, nekem elég lesz a szoba kilátással!

ELSŐ TALÁLKOZÁS A FRANCIA KOLLÉGÁKKAL

S*avoir* – azaz tudás. Ez a neve annak a luxus-marketingügynökségnek, amit a chicagói cégem, a Gilbert Group felvásárolt Franciaországban. Ezért vagyok itt! Nekem kell kidolgoznom az ügynökség közösségimédia-stratégiáját. Remélem, jó fejek lesznek a munkatársaim. Nem leckéket akarok adni nekik. Csak megmutatni, hogyan lehet a dolgokat új szemszögből nézni. És persze tanulni is szeretnék tőlük. Biztos, hogy egy csomó ismerettel gazdagodom majd! Libabőrös leszek, ha csak erre gondolok.

Az ügynökség mindössze pár utcára van a „cselédszobámtól”, útközben gyönyörködöm a kőépületekben, az üzletekben, a terekben. Máris otthonosan érzem magam Párizsban, mintha mindig is itt éltem volna!

Nicole Kidman irtó büszke lenne rám.

Reménytelenül szívvel és ajkamon széles mosollyal lépek be az ügynökség ajtaján. Minden simán fog menni! A franciák annyira nem lehetnek mások, mint az amerikaiak, ugye? Azt hiszem, nem kell mindent elhinni, amit mondanak róluk. Például már két órája itt vagyok, de még semmiféle testszagot nem éreztem.

Ez máris magáért beszél, nem?

Ahogy ott álldogálok a recepciók pultnál, egyszer csak megjelenik egy pasi. Olyan pillantást vet rám, mintha csótány lennék. Semmi gond! Gyorsan alkalmazom a hármas számú szabályomat, az M.L.D-t. Mosoly, lelkesedés, dinamizmus: a siker kulcsa! Persze munkával párosítva. Sok munkával. Irtó sok munkával.

– *Hi!* Szia! – köszönök vidáman. – Emily Cooper vagyok a chicagói Gilbert Grouptól.

– Ööö, mi van? – kérdez vissza. – Nagyon fura a kiejtésed...

Oké, igaz, tényleg van egy kis akcentusom, de azért nem olyan durva. Szerencsére a telefonom tolmácsolóapplikációja tökéletes kiejtéssel beszél. És bejelenti helyettem, hogy itt fogok dolgozni.

Erre a csávó nagyon furán reagál: mintha meg lenne ijedve. Vagy megdöbönt? Pedig tudniuk kellett az érkezésemről! Talán neki nem szóltak? Odamegy a recepciók pulthoz, és felveszi a telefont.

– Itt az amerikai csaj – jelenti be a vonal túlsó végén lévőnek.

Ezek szerint mégis tudott róla. Rögtön ezután elősiet egy nő. Ropant elegáns a fekete nadrágruhájában. Ellenben egy kukkot nem értek abból, amit mond. Leszámítva az első szót, a „bonjour”-t. És a keresztnevét, a Sylvie-t. Utána viszont elvesztem a fonalat.

– Lehetne lassabban...? – kérem.

– Ahh! – sóhajt egyet.

Nem tűnik úgy, mint aki nagyon örül nekem. De gyorsan el fogom vele feledtetni ezt az első benyomást. M.L.D., a siker kulcsa!

Követem a nőt az ügynökség csoda szép helyiségein át.

– Azt hittem, francia mesterszakon végzett, vagy nem? – kérdezi.

– Nem, az Madeline, a felettesem – magyarázom. – Én Emily vagyok. Emily Cooper. És nagyon örülök, hogy itt dolgozhatok!

– Értem, de ez igen zavaró – jegyzi meg, miközben bemegyünk az irodájába.

Nem értem. Mi zavaró? Hogy örülök, hogy Párizsban dolgozhatok? Nekem is olyan gyászos arcot kellene vágnom, mint neki? Talán ez valami francia szokás? Munka közben tilos a mosoly. Oké, tudomásul vettem. De nekem ez nem megy!

Igen, a híres M.L.D. a véremlen van!

– Elnézést, mi zavaró? – kérdezem.

– A fülsértő akcentusa, és az, hogy nem igazán ért minket – feleli.

– Tudom, hogy van egy kis akcentusom – ismerem el. – De ha nem beszél túl gyorsan, érteni fogom, amit mond.

– Nem annyira önnek, inkább nekünk lesz tortúra – jelenti ki.

Tortúra?

Ezután megismerkedem Paul Brossard-ral, az ügynökség alapítójával. Kezet fogok vele, ő puszit ad. Sőt, kettőt is. Gondolom, egy újabb francia szokás. Puszival üdvözölni egy kollégát? Bizarr... Nem vagyunk bizalmas kapcsolatban, hogy puszilgasson! De ő legalább nem vág gyászos képet. Már-már olyan, mintha örülne nekem. Ez jólesik!

– *Welcome to Paris!* – üdvözöl.

Ráadásul veszi a fáradságot, és angolul szólal meg. *So cute!*

– Amcsi trükköket fog tanítani Rousseau népének?

Nem értettem mindent, de mosolygok.

– Biztos vagyok benne, hogy sokat tanulhatunk egymástól – felelem.

– De van tapasztalata a luxusmarketingben?

– Nem, eddig főként gyógyszeripari termékekkel foglalkoztam, az ügyfeleink idősothtonok voltak.

De az majdnem ugyanaz, nem? Ha porckopás elleni gyógyszereket és járókereteket el tudok adni, parfümökkel és márkás göncökkel is menni fog a dolog! Paul ezután elmeséli, hogy nemrég Chicagóban nyaralt, ahol megkóstolta specialitásunkat, a *deep dish* pizzát. Mennyei cucc!

– Okádék íze van, ha szabad ilyet mondanom.

Okádék? Ezt megint nem értem. Valami francia kaja lehet, és a mi *deep dish* pizzánk arra emlékezteti. Hm, még sosem hallottam róla. Persze én csak a lecsót ismerem – azt is a rajzfilm miatt. Ja, meg a hí-zott libamáját!

– Undorító íze volt – pontosít Sylvie.

Á, így már értem.

Elkezdenek mindenféléről beszélni. Hogy az élvezetek nélküli élet szart sem ér (ezt viszont értem). És hogy minden márka, akikkel együtt dolgoznak, a szépséget és a kifinomultságot képviseli. És nem igazán értik, mégis mit tanulhatnának tőlem.

Mi lenne, ha például a szerénységgel kezdenénk?

De inkább nem mondok semmit. Ha be akarok illeszkedni, nem szabad túl kritikusnak mutatkoznom.

Nyitottnak kell maradnom. Igen, ez az.

Nagyon, nagyon nyitottnak.

És semmiképpen sem érzékenyek.

TÍZ PERCESEL KÉSŐBB, ELSŐ MEETING

Legjobb barátommal – a mosolyommal – felvértezve ülök le az asztalhoz. Sylvie, Paul, Julien (ő az, akivel a recepciónál találkoztam) és két másik ember ül még az asztalnál: egy világos, göndör hajjú fazon, valamint egy szigorú arcú nő, aki viszont iszonyú stílusos szemüveget visel (lefogadom, hogy Chanel vagy Dior).

– Először is, elnézést kérek az akcentusomért – kezdem. – Órákat veszek majd, hogy fejlődjek, csak egy kis időre van szükségem.

A szemüveges nő egyetlen szó nélkül felpattan, és kiviharzik. Mégis, mit mondtam?

– Patricia allergiás az akcentusokra – magyarázza Sylvie.

Soha nem hallottam ilyen allergiáról!

– Azoknak, akik most találkoznak velem először, bemutatkoznék – folytatom. – Emily Cooper vagyok, és nagyon örülök, hogy Párizsban dolgozhatok. Alig várom, hogy kölcsönösen megismerjük egymást!

A göndör hajjú fickó felemeli a kezét. Szuper, mondani akar valamit! Tudtam én, hogy a kis beszédem és az M.L.D. megteszi a hatását! Csak hinnem kellett benne!

– Hogy hívják, Monsieur? – kérdezem.

– Luc vagyok. Miért üvölt?

Ó.

Nem kiabálok. De talán a franciáknak érzékeny a dobhártyája? Ez valami genetikai sajátosság?

Mindenesetre ezt is megjegyzem: olyan hangerőn kell beszélni, mintha halottvirrasztáson lennénk.

Ezután rátérek a közösségi platformokkal kapcsolatos elgondolásomra. Nem csupán a követők száma a lényeg, hanem az is, hogy ütős tartalmat állítsunk elő, és ezzel megszerezzük a követők bizalmát és elkötelezettségét.

– Ki itt a közösségimédia-felelős? – kérdezem a kis *speechem* végén.

– Patricia – mutat Julien az ajtó felé.

Uhh. *Okaaaaay*.

Ígéretes, mondhatom...

EGY, HM, EGÉSZ HELYES SZOMSZÉD

Az első napom nem volt olyan zseniális, mint amilyennek elképzeltem. Ráadásul Doug is hiányzik. Igen, persze, videócsetelünk. De az nem ugyanaz. Pocsék kedvvel megyek haza. Az az érzésem, hogy nem igazán csípnek a kollégáim. Vagy legalábbis előítéleteik vannak velem szemben. A legviccesebb az egészben az, hogy elindulás előtt azt mondtam magamnak, félre kell tennem az előítéleteimet – de arra nem gondoltam, hogy nekik is lesznek!

És ezek után még meg kell másznom hat emeletet! Már előre sír a vádlim. De így legalább ki van váltva az edzőterem. Egy év lépcsőmászás után betonkemény combjaim lesznek!

Amikor az ajtóim elé érek, hiába forgatom ide-oda a kulcsot a zárban. Elönt a pánik. Mégis mi ez? Összeesküvés? Valaki elhatározta, hogy belerondít a párizsi álmomba? Ki volt az?

Tudom már! Biztos az ingatlanügynök cseréltette le a zárat, amíg nem voltam itt! Képtelen volt elfogadni, hogy visszautasítottam a „szoba hancúrral” szolgáltatást, és elhatározta, hogy bosszút áll! Ha erről van szó, én beperelem! Ismerek egy király ügyvédet Chicagóban. Neki köszönhetően Lily nagynéném százötvenezer dollárral lett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

gazdagabb, miután egy boltban megcsúszott egy salátalevélen, és megrándította a bokáját.

– Ez nem lehet igaz! – fakadok ki, de a zár továbbra sem enged.

Végül kinyílik az ajtó. A küszöb másik oldalán egy barna hajú pasi áll. Hm, egész helyes... De mégis, mit keres nálam? Ja, hogy ez nem is az én lakásom!

– Bocsánat – kérek elnézést bizonytalanul. – Azt hittem, az ötödik emeleti lakásom előtt állok.

– Ó, nem, ez a negyedik! – világosít fel.

Oh My God! Micsoda mosoly! És milyen gyönyörű haj! Na és a szemel!... Nem is tudok máshova nézni. Ennek a pasinak minden porcikája... szexi.

– Igen, tényleg – felelem. – Emily vagyok. Emily Cooper, az új szomszéd.

– Amerikából? – találja ki.

Gyanítom, hogy az enyhe akcentusom vezette nyomra.

– Igen, Chicagóból.

– Én Gabriel vagyok. Francia. Normandiából.

Normandiáról már hallottam! A partraszállás 1944 júniusában, ilyesmi... Ezt próbálok is elmagyarázni Gabrielnek, de nem érti. Annyi baj legyen! Végül egy mosollyal köszönünk el egymástól.

Párizsba érkezésem óta most először ajándékoz meg valaki igazi, barátságos mosollyal.